

# bedenimiz bizimdir!

**NAZAN SAKALLI**

ÇHD İZMİR ŞUBE SEKRETERİ

(Cinsiyetçilik ve Cinsel Yönelim Ayrımcılığına Karşı Çalışma Grubu Üyesi)

**B**undan yaklaşık iki yıl önce N.B. bebeğin uğradığı tecavüzle sarsılmıştık. Bir bebeğe neden tecavüz edilebileceğini, yetişkin bir insanın bir bebekten nasıl 'tahrik' olmuş olabileceğini, tecavüzcünün ahlaki durumunu, annenin ahlaki durumunu ve dahi bebeğin ahlaki durumunu toplum olarak uzun uzadıya tartışmış, konuşmuş ve anlamlandıramamıştık. Sonuç olarak herkes, bu meselelerin tahayyül sınırlarımızın ötesinde kaldığı ve bir bebeğe tecavüzün, ancak sapık bir zihniyetin ürünü olabileceği konularında uzlaştı. Mesele, haber yiyiciler yani aslında toplumu oluşturan bireyler olarak biz tüketiciler tarafından çarçabuk kemiklerine kadar yenildi, tüketildi ve iştah kabartan yeni haberler için ağızlar açıldı.

Ağzımız açık uzun süre beklemek zorunda kaldık elbette. Bundan yaklaşık yedi ay önce Hüseyin Üzmez adlı bir 'meşhur'un 14 yaşındaki bir çocuğu taciz ettiği haberi ile savrulduk. Tabi ki hemen tacizcinin ahlaki durumunu, çocuğun annesinin ahlaki durumunu ve dahi çocuğun kendisinin ahlaki durumunu tartışmaya başladık. Failin dini inançları ve siyasi düşünceleri/aidiyetleri, kendisinden 50 yaş küçük eşi, bir üniversite öğrencisi ile yaşadığı aşkı anlatan kitaplar yazmış olmasını konuştuk özellikle de. Sanki küçük kızla aralarında yaşanan bir aşk hikâyesiymiş de paparazilere yakalanılmış da mevzu buymuş gibi... Öte yandan da çocuğun ailesi, yaşam biçimi, yoksulluğu ve ahlaki değerleri de alabildiğine dallandırılıp budaklandırıldı. Çocuğun gerek mahkeme önünde gerekse psikolojik muayene sırasında anlattığı her şey ortaya saçıldı, iğdiş edildi, adeta pornografik bir arkası yarın malzemesi gibi ağız sulanmış haber yiyicilere servis edildi. Bugün bu konu henüz tüketilmiş değil. Halen TV lerdeki açık oturumların, magazin tadındaki haberlerin konusu olmaya devam ediyor. Şimdilik toplum olarak, 78 yaşındaki bir adamın 14 yaşındaki bir çocuğa tacizde bulunmasının ahlaksızlık olduğu konusunda bir konsensüse ulaştık. Ancak henüz çocuğun kemiklerini bitirmiş değiliz.

Tüm bu olaylar sırasında çocukların cinsel istismarı toplumda bu denli tepki(!) uyandırırken, yetişkin kadınlara veya eşcinsellere yönelen şiddetin haksız tahrik gibi meşrulaştırıcı gerekçelerle aynı toplum tarafından aklanması üzerine de düşünüldü elbette. Genelde söz konusu çocuk olduğunda mağdurun masumiyeti, karşı koyma gücünün ve iradesinin yaş küçüklüğü nedeniyle zayıf olması dolayısıyla saldırıya daha açık, daha korunmasız olduğu düşünülür. Yetişkin bir kadının mini etek giymemesi mümkünken giymesi, geç saatte dışarıda olmaması mümkünken olması, bir eşcinselin ise eşcinsel olmaması mümkünken olması zaten baştan kayıtlara kusur olarak geçmekte ve cinsel saldırı böylesi durumlarda hak edilmektedir(!) Her iki durumda da cinsel saldırının kendisi bir cezalandırma aracı olarak görülmekte ve hak edenler ile hak etmeyenler toplum tarafından özenle birbirinden ayrılmaktadır. Bu ve benzer suçların bir çocuğa karşı işlenmesi halinde hepimizin vicdanlarında açılan deliğin nispeten daha büyük olması, aslında



biraz da bununla ilgilidir. Meseleye fail yönünden değil mağdur yönünden bakarız. Sanki mevcut suçu oluşturan fail değil de mağdurmuş gibi onun bu olaya katkısını değerlendirmeye alırız.

Oysa suç fail tarafından işlenmiştir. Bir çocuğun, yetişkin insan tarafından cinsel bir varlık olarak algılanıp algılanamayacağı konusunun cinsel saldırı suçlarında hemen ortaya sürülmesinden murat edilen; taciz, istismar veya tecavüzün bir bütün olarak mağdur açısından bir cezalandırılma aracı, fail açısından ise bir cinsel ilişki aracı olarak görülmesidir. Fail, suçu oluşturan kişi değil 'yanlış şekilde ilişki kuran' kişi olarak değerlendirilir ve işlediği fiil; cinsel istekle, libidoyla veya haksız tahrikle açıklanmaya çalışılır. Mağdur ise kusurlu hareketi nedeniyle suça sebebiyet veren veya vermeyen olarak değerlendirmeye alınır.

Oysa cinsel saldırı, saldırıya uğrayan kişinin iradesinin ve gücünün, yaş küçüklüğünden faydalanmak, üzerinde kuvvet kullanmak ya da kendisine muhtaç bırakmak gibi yöntemlerle yok edilerek bedeni üzerinde iktidar kurmanın biçimlerinden birisidir. Dolayısıyla bir iktidar aracıdır. Adli Tıp Kurumu'nun, bünyesinde çocuk psikiyatristi çalışmayan 6. İhtisas Kurulu'nun "acımadı ki" içeriğindeki raporunun; mahkemenin verdiği tahliye kararının; 'Üzmez yasaları' nı öneren Adalet Bakanlığı Komisyonu'nun zihniyetinin ve hacca gitmenin huzuru ile cezaevinde kaldığını söyleyen Hüseyin Üzmez'in mide bulandırıcı rahatlığının altında yatan temel dayanak da işte bu iktidar aracını her gün yeniden yeniden üreten kutsal ataerki gelenektir. Bu kutsiyetin devamlılığını sağlamaya çalışanlar bilmektedir ki; amaçlarına ulaşmaları, bir bütün olarak kadının ve çocuğun, erkeğin nesnesi olarak kalmayı sürdürmesi ile mümkündür. Yani erkeğin gerek döverek gerek taciz ederek gerekse başkaca zor/baskı araçları kullanarak nesnesinin bedenine sahip olmaya, onun üzerinde özgürce tasarruf etmeye devam edebilmesi ile...

Bu yüzden saldırganlar, sistemin kurumları tarafından kimi zaman Hüseyin Üzmez olayında olduğu gibi üstü kapalı olarak/itiraf edilmeksizin kimi zaman da kocanın karısına tecavüzü vakalarında sıklıkla görüldüğü gibi açıktan esirgenmekte, kollanmaktadır. Pek çok insan, hakkında somut bir suçlama olmaksızın

zın aylarca hatta yıllarca cezaevlerinde tutulurken, bir suç işlediğine ilişkin kuvvetli şüphe bulunan Hüseyin Üzmez rahatlıkla tahliye edilebilmektedir. Medya kuruluşları hiç çekinmeksizin mağdur çocuğun psikolojisini alt üst edecek nitelikte haberler yapabilmektedir. Adalet Bakanlığı bünyesinde oluşturulan bir komisyon; evlilik yaşını düşürmeyi, evlilik içi tecavüzü yeniden cezasızlık zırhına büründürmeyi, çocuğun cinsel istismarında yaş sınırını küçültmeyi içeren yasa değişikliklerini önermekte beis görmemektedir.

Bir süre önce feminist mücadelenin yarattığı baskıyla ceza yasalarında kadınlar lehine değişiklik yapmak zorunda kalan iktidar, kaybettiği mevziyi bu şekilde geri kazanmak istemektedir. Verilmek zorunda kalınan tavizin öcü, bir çocuğun bünyesinden hunharca alınmaktadır.

Bugün uğraştığımız mesele, Hüseyin Üzmez'in şahsıyla ilgili değildir. Bir çocuğun masumiyeti meselesi değildir. Ataerki iktidarın koruyucularının kişisel olarak Hüseyin Üzmez'e duydukları sempatinin bir nişanesi hiç değildir.

Mesele, bedenlerimiz aracılığıyla varlığımızın üzerinde kurulu iktidarın süregitmesinin sağlanması meselesidir ve bu nedenle politiktir. "Erkek vuruyor, devlet koruyor" sözünün temel açılımı ve çıkış noktası budur. Bu saldırı; Pippa Bacca'da, Emine Akay'da, Ayşe Yılbaş'ta, Ziyet Mersin'de ve daha nicelerinde bizlere yönelen saldırının aynısı, devamı, tamamlayıcısıdır. Bu saldırıya karşı kadın mücadelesi, 'bedenimiz bizimdir' sözünü akıllara kazıyarak ilerlemekte ve bir karşı duruş sergilemektedir. Yapılması gereken de elbette budur. Ancak bunun yanı sıra, olayın mağduru konumundaki çocuğa ilişkin yapılan tüm değerlendirmeler, ortaya saçılan tüm anlatımlar çocuğu aşağılamakta, rencide etmektedir. Hüseyin Üzmez'in pişkin tavırlarla televizyon kanallarında boy göstermesi çocuğu kırmakta, haber yiyicilerin iştahlı gözleri incitmektedir. Çocuğun bu biçimde pornografik/magazinsel bir nesneye dönüştürülmesine son verilmesi için verilecek uğraş da "bedenimiz bizimdir" mücadelesinden ayrı düşmemeli, üzerinden atlanmamalıdır.